

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 06.11.1972, sp. zn. 4 Tz 62/72, ECLI:CZ:NS:1972:4.TZ.62.1972.1

Číslo: 41/1973

Právní věta: O tom, že se podmíněně odsouzený osvědčil (§ 60 odst. 1 tr. zák.), nelze rozhodnout, není-li přezkoumáno jeho chování po celou dobu zkušební. Rozhodnutí o tom činí samosoudce ve věcech, kde vydal rozsudek. /1/

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 06.11.1972

Spisová značka: 4 Tz 62/72

Číslo rozhodnutí: 41

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Řízení vykonávací, Trest odnětí svobody podmíněný

Předpisy: 140/1961 Sb. § 60 odst. 1 141/1961 Sb. § 12 odst. 9
§ 314a odst. 1
§ 314b odst. 2
§ 330 odst. 1 150/1969 Sb. § 3 odst. 1 písm. a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 41/1973 sb. rozh.

O tom, že se podmíněně odsouzený osvědčil (§ 60 odst. 1 tr. zák.), nelze rozhodnout, není-li přezkoumáno jeho chování po celou dobu zkušební.

Rozhodnutí o tom činí samosoudce ve věcech, kde vydal rozsudek. 1)

(Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR z 6. 11. 1972 sp. zn. [4 Tz 62/72](#)).

Rozsudkem okresního soudu v Teplicích ze dne 15. 5. 1970 sp. zn. 5 Ta 13/70 byl J. S. uznán vinným přečinem proti majetku v socialistickém a v osobním vlastnictví podle § 3 odst. 1 písm. a) zák. č. 150/1969 Sb. a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 písm. a) a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu 2 let.

Usnesením ze dne 29. 6. 1972 sp. zn. 5 Ta 13/70 okresní soud v Teplicích podle § 60 odst. 1 tr. zák. rozhodl, že podmíněně odsouzený se ve zkušební době osvědčil.

K stížnosti pro porušení zákona podané ministrem spravedlnosti ČSR zrušil Nejvyšší soud ČSR toto usnesení a přikázal okresnímu soudu, aby ve věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Z obsahu spisu 5 Ta 13/70 vyplývá, že zkušební dvouletá doba probíhala od právní moci rozsudku, tj. od 28. 5. 1970 do 28. 5. 1972. Jiná omezení směřující k tomu, aby obviněný vedl řádný život pracujícího člověka, uložena nebyla. Bylo povinností soudu, aby zjistil před rozhodnutím podle § 330 odst. 1 tr. ř. způsob života odsouzeného po celou zkušební dobu.

Okresní soud si vyžádal zprávy o pověsti a chování obviněného pouze za první rok zkušební doby a nikoliv i za druhý rok zkušební doby (květen 1971 – květen 1972). Postupoval tak v rozporu s povinnostmi uloženými v ustanovení § 60 odst. 1 jednacímho řádu pro okresní a krajské soudy a instrukcí ministerstva spravedlnosti z 25. 2. 1964, č. j. 215/64 – L ve znění instrukce ministerstva spravedlnosti z 26. 7. 1965, č. j. 984/65 – L (změny a doplňky) 2) a rozhodl pak ve věci na podkladě neúplného skutečného stavu.

Tento vadný postup měl za následek, že okresní soud neměl k dispozici zprávy o chování odsouzeného též za druhý rok zkušební doby. Kdyby si okresní soud vyžádal zprávy o chování odsouzeného i v druhém roce zkušební doby, zjistil by, že odsouzený se v jejím závěru, totiž dne 1. května 1972, dopustil úmyslného trestného činu, a to trestného činu útoku na veřejného činitele podle § 156 odst. 2 tr. zák. Nejvyšší soud ČSR zjistil, že obžaloba na obviněného pro posléze uvedený trestný čin došla rovněž okresnímu soudu v Teplicích, a to dne 31. května 1972; ve věci se konalo hlavní líčení dne

15. 6. 1972, tedy dříve, než bylo rozhodováno v dané věci napadeným usnesením.

Kdyby okresní soud důkazy ve směru posléze naznačeném provedl a hodnotil je, není vyloučeno, že by dospěl k jinému závěru, než že odsouzený ve zkušební době vedl řádný život pracujícího člověka.

Nejvyšší soud zjistil, že okresní soud se dopustil ještě dalšího, a to procesního pochybení. Totiž v tom, že řízení podle § 330 odst. 1 tr. ř. konal v senátě, ačkoliv šlo o řízení o přečinu, o němž rozsudkem rozhodl vzhledem k § 314a odst. 1 tr. ř. samosoudce. Pravomoc samosoudce je upravena ustanovením § 314a odst. 1 tr. ř. v tom směru, že způsob řízení před samosoudcem je zařazen do části třetí trestního řádu, upravující řízení před soudem. V téže části je upraveno i vykonávací řízení (hlava dvacátá). Z toho, jakož i z ustanovení § 314b odst. 2 tr. ř., podle něhož samosoudce má stejná práva a povinnosti jako senát a jeho předseda, je třeba dovodit, že ve věcech uvedených v § 314a odst. 1 tr. ř. koná samosoudce i vykonávací řízení. Takový závěr je podporován též ustanovením § 12 odst. 9 tr. ř., podle něhož trestním řízením se rozumí řízení podle tohoto zákona (tj. podle trestního řádu), tedy i řízení vykonávací (srov. též č. 11/1972 sb. rozh. tr.). Proto, jestliže v dané věci rozhodoval podle § 330 odst. 1 tr. ř. senát, byl takovým postupem porušen zákon v ustanovení § 314a odst. 1 tr. ř.

1) V senátních věcech může rozhodnutí o tom, že podmíněně odsouzený se osvědčil, učinit se souhlasem prokurátora též předseda senátu (srov. § 332 odst. 1 tr. ř. v znění novely č. 48/1973 Sb.).

2) Od 1. července 1973 zde přichází v úvahu ustanovení § 71 odst. 1 j. ř. s. (instrukce ministra spravedlnosti ČSR ze dne 5. 6. 1973, čj. 417/73-L).